Tossudament dempeus?

Per DavidG el dv., 06/03/2020 - 00:00

Es clar que sí! Sempre. Davant una causa justa, quan s'ha de protegir el més feble, per denunciar la destrucció del planeta... Mentre es pugui, tossudament dempeus!

Però, quan volem fer pregària; quan ens introduïm en l'espai sagrat; quan, per damunt de tot, anhelem el tu a tu amb el Senyor... posar-se de genolls, no és potser una de les millors maneres d'expressar corporalment el nostre desig més íntim?

Jesús s'agenolla quan es posa a rentar, un per un, els peus dels seus deixebles en el sopar de comiat; Jesús s'agenolla quan dona la ma a la jacent filla de Jaire per tornar-li a la vida; Jesús s'agenolla a Getsemaní quan prega al pare dient "Aparta de mi aquesta copa".(Lc 22, 42)

Es com si tots els que l'han reconegut com a Fill de Déu li haguessin ensenyat, sense voler, la manera més espontània d'estar davant el sagrat. Pere, Jaire, la dona amb hemorràgies, el jove ric, Maria germana de Marta, Maria Magadalena, el leprós guarit, la mare dels Zebedeu...Tots ells es postren davant el Senyor.

Alguns d'entre nosaltres associem el posar-se de genolls a una manera de viure la fe que atribuïm a temps passats. Posar-se de genolls, ens podria semblar una manera d'aigualir la dignitat personal o col·lectiva, car acotar el cap o plegar el cos sembla connotar sotmetiment més que respecte.

Tot al contrari. Agenollant-nos davant l'únic Senyor, ens disposem a rebre la dignitat que ens fa estimar tot el creat amb una renovada llibertat interior.

Rescatem dels prejudicis aquesta postura i incorporem-la al registre del nostre llenguatge no-verbal orant. Deixem que el nostre cor reverent davant Déu pugui expressar-se també així i afegim-nos a l'himne de Sant Pau a Crist: *perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.(Fl 2, 10-11)*